

RANSOM RIGGS

VTÁČIA KONFERENCIA

NEOBYČAJNÉ DETI

SLEČNY PEREGRINOVEJ

PIATA KNIHA

Ljndeni

Vtáčia konferencia Neobyčajné deti slečny Peregrinovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ransom Riggs
Vtáčia konferencia –
Neobyčajné deti slečny Peregrinovej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

VTÁČIA KONFERENCIA

VTÁČIA KONFERENCIA

NEOBYČAJNÉ DETI

SLEČNY PEREGRINOVEJ

PIATA KNIHA

RANSOM RIGGS

Ljndeni

Keď žijete v mestách či inak v pokoji,
sotva môžete vedieť, či sú vaši priatelia z tých,
ktorí by za vás neváhali riskovať vlastný život.
Na šírých pláňach je však vždy mnoho príležitostí na to,
aby dokázali, čo sú zač.

– William F. „Buffalo Bill“ Cody

PRVÁ KAPITOLA

Zahalení z drapom nepreniknuteľnej tmy, o ktorý sa postarala hltačka svetla, sme sa krčili na konci slepej uličky vedúcej pomedzi nádrže so živými krabmi, hlboko v zelenkavo-žiariacich útrobách rybieho trhu uprostred čínskej štvrte, pozorovaní tisíckou lesklých čiernych očiek bytostí akoby z iného sveta. Leovi muži boli blízko a boli veľmi nahnevaní. Hľadali nás a nevynechali pri tom jediný kút, ako o tom svedčili nahnevané výkriky a lomoz. „*Prosím,*“ začul som hlas staršej ženy, „*nikoho som tu nevidela...*“

Prineskoro sme si uvedomili, že ulička, ktorou sme sa dali, nikam nevedie, takže sme uviazli v pasci, učupení vedľa odpadového žlabu, v úzkej medzere uprostred na smrť odsúdených kôrovcov. Trčali v nádržiach naskladaných na sebe – miestami ich bolo v jednej veži aj desať –, od dlážky až po strop. Pomedzi buchot a výkriky, na pozadí nášho vydeseného a prerývaného dychu, sa zovšadiaľ ozýval neutíchajúci rytmus krabích klepiet narážajúcich do skla ako zvuk orchestra pokazených písacích strojov, ktorý mi vytrvalo útočil na lebku.

Aspoň v ňom zaniká zvuk nášho dychu, vravel som si v duchu. Hádám to postačí, teda ak vytrvá nielen ten zvuk, ale aj kus neprirodzené nepreniknuteľnej temnoty, ktorý vyčarovala Noor, a ak si ho chlapi, ktorých ťažké kroky sa neprestajne približovali, nebudú priveľmi všímať. Neurčitý kus temnej prázdnoty, ktorá sa neisto chvela v priestore; chýbajúci kus reality, čosi natoľko mimo zavedeného poriadku vecí, že bolo takmer nemožné, aby to pozornejšie oko nezbadalo. Noor ho okolo nás vytvorila pohybom ruky, končekmi prstov zachytávala svetlo ako luminóznou polevu na torte, po ktorej zostávala

iba temnota. Oblízala si prsty a to svetlo jej prežiarilo líca a hrdlo, až nakoniec zmizlo v jej vnútri.

Išlo im hlavne o Noor, no ani mnou by iste nepohrdli, hoci len preto, aby ma zastrelili. Zaiste už dávno zistili, že H je mŕtvy. Našli jeho telo, prázdne jamky po očiach, ktoré zhltol jeho vlastný Bezduchý. Neprešiel ani deň, odkedy tí dvaja uniesli Noor z Leovej slučky. Pár jeho chlapov zranili. To by sa ešte možno dalo odpustiť. Čo však bolo absolútne neodpušiteľné: Leo Burnham, neobyčajný vodca klanu Piatich okrskov, utrpel potupu. Ktosi mu z jeho vlastného domu, z ústredia moci v samotnom srdci sveta Neobyčajných, ktorý zahŕňal väčšinu východu Spojených štátov, odviezol dosiaľ nekontaktovaného Neobyčajného, na ktorého si robil nárok. Keby zistili, že pomáham Noor pri úteku, to jediné by spečatilo môj osud a poslúžilo ako rozsudok istej smrti.

Leovi chlapi boli čoraz bližšie, ich krik čoraz naliehavejší. Noor sa starala o tmú, ktorou nás zahalila, starostlivo natáhovala jej okraje medzi palcom a ukazovákom, vyberala z jej stredu aj tie najnepatrnejšie zvyšky svetla, aby ju prehĺbila.

Lutoval som, že jej nevidím do tváre. Chcel som vedieť, o čom premýšľa, ako to všetko zvláda. Bolo ťažké predstaviť si, ako to vníma ktosi, pre koho je tento svet takmer celkom neznámy, ako sa s tým dokáže vyrovnáť. Za posledných pár dní zažila prenasledovanie zo strany Obyčajných s helikoptérmi a šípkami napustenými akousi omamnou látkou, únos, ktorý mala na svedomí neobyčajná hypnotizérka s úmyslom predáť ju na aukcii, aj oslobodenie s následným zajatím, o ktoré sa zas postaral klan Lea Burnhama. Niekoľko dní strávila vo väzenskej cele Leovho sídla a potom istý čas pod vplyvom omamného prášku z malíčka Matky Prach, keď po ňu prišiel H, aby ju odtiaľ vyslobodil. Prebrala sa až v jeho byte. Na dlážke ležala už iba jeho mŕtvola. V stave desivého šoku jej z úst vyletela guľa koncentrovaného svetla ako ohňová strela (a takmer mi odtrhla hlavu).

Len čo sa ako-tak pozviechala, povedal som jej, s čím sa mi H na sklonku svojho života zveril: že na svete zostal ešte jeden lovec Bezduchých, či skôr lovkynja, žena menom V, a ja mám za ňou Noor za-

viest, aby ju ochránila. Na to, aby som ju našiel, som mal k dispozícii útržok neznámej mapy zo sejfu ukrytého za obrazom v jeho byte a skomolenú inštrukciu od jeho desivého ex-Bezduchého, Horatia.

Nepovedal som jej nič o tom, *prečo* na nej H tak veľmi záležalo, že do celej akcie zapojil aj mňa a mojich priateľov, a nakoniec položil vlastný život, aby neuviazla v Leových pazúroch. Nepovedal som jej nič o prorocte. Vlastne ani nebolo kedy – od chvíle, čo som na chodbe pred bytom, v ktorom žil H, začul Leových chlapov, sme bežali ako o život. Najmä som si nebol istý, či by to po všetkom, čo doteraz prežila, nebolo predsa len priveľa.

Si jedna zo siedmich, ktorých príchod predpovedali... jedna z osloboditeľov sveta Neobyčajných... predzvest' nebezpečného veku... Znelo by to ako blabotanie bláznivého stúpenca tajného kultu. Obával som sa, že spolu s ostatnými nárokmi, ktoré kládol svet Neobyčajných na Noorinu kapacitu uveriť neuveriteľnému – nevrajiac o nárokoch, ktoré kládol na jej schopnosť zostať napriek všetkému pri zdravom rozume – by to mohla byť príslovečná posledná kvapka, ktorá by ju položila. Ktorýkoľvek obyčajný človek by sa z toho zložil už dávno.

Noor Pradeshová, samozrejme, bola všeličo, len nie obyčajná. Bola Neobyčajná. A nielen to. Mala železnú vôľu a neuveriteľnú odvalu.

Práve sa ku mne naklonila a šepla: „*Takže... keď odtiaľto vypadneme... čo ďalej? Kam pôjdeme?*“

„*Preč z New Yorku.*“

Po krátkej pauze: „*Ako?*“

„*Neviem. Vlakom? Autobusom?*“ Tak ďaleko dopredu som nepremýšľal.

„*Uf,*“ znela sklamané. „*To akože nemôžeš použiť nejaké kúzllo, aby si nás odtiaľto dostal? Niektorý z tých časových portálov, či čo si to spomínal?*“

„*Takto to nefunguje. Teda, niektoré z nich možno áno, ale...*“ mal som na mysli prepojenie na Panlooptikon, „... *ale to by sme ho museli nájsť.*“

„*A čo tvoji priatelia? Chceš povedať, že tu nemáš svojich... ľudí?*“

Pri tej otázke sa mi smútkom zovrelo srdce. „*Ani nevedia, že som tu.*“

Pomyslel som si, *vlastne, aj keby to vedeli...*

Ovisli jej ramená.

„*Neboj sa,*“ upokojoval som ju. „*Niečo vymyslím.*“

Inokedy by som mal jasný plán: v prvom rade vyhladáam svojich priateľov. Aj teraz som si naliehavo želal, aby som to mohol urobiť. Určite by vedeli, čo ďalej. Odkedy som sa ocitol v ich svete, vždy mi boli oporou aj útočiskom. Bez nich som si pripadal absolútne stratený. H ma však vyslovene varoval, aby som Noor nevzal za ymbrynkami. Navyše som si už vôbec nebol istý, či ešte nejakých priateľov mám – teda prinajmenšom takých, akých som mal predtým. To, na čo sa podujal H, spolu s tým, čo som práve v tejto chvíli robil ja sám, pravdepodobne znamenalo zmarenie snáh, ktoré ymbrynky vynakladali na nastolenie mieru medzi klanmi. A takmer určite to nenapraviteľne naštrbilo dôveru, ktorú voči mne prechovávali moji priatelia.

Takže sme v tom boli sami. A náš plán tým pádom jednoduchý, možno až príliš. Bežať čo najrýchlejšie. Myslieť čo najpredvídavejšie. Mať toľko šťastia, koľko sa len dá.

A ak nebudeme dosť rýchli? Alebo nebudeme mať dostatok šťastia? Ďalšiu príležitosť povedať Noor o tom proctve už zrejme nedostanem – a ona prežije zvyšok svojho života, nech už bude dlhý či celkom krátky, bez toho, aby pochopila, prečo ju vlastne chcú dostať.

Ozvalo sa tresnutie a nebolo to ďaleko. Vzápätí sa znovu ozvali Leovi chlapi. Onedlho sú tu.

„*Potrebujem ti niečo povedať,*“ šepol som.

„*Nepočká to?*“

Mala pravdu. Nebola to tá najlepšia chvíľa. Ale čo ak bola jediná?

„*Musíš to vedieť. Pre prípad, že by nás rozdelili, alebo... sa stalo niečo iné.*“

„*Dobre,*“ vzdychla. „*Počúvam.*“

„*Zrejme ti to bude pripadať absurdné, takže ti vopred hovorím, že si to uvedomujem. Ale tesne pred tým, než H umrel, povedal mi o dôležitom proctve.*“

Zasa sme začuli, ako ktosi – tentoraz o čosi bližšie, v kantončine – oponuje Leovým chlapom. Ozval sa úder, výkrik, ktosi zamumlal akúsi hrozbu. Obaja sme zmeraveli.

„Vzadu!“ zakričal jeden z Leových chlapov.

„Týka sa práve teba,“ pokračoval som, perami som sa skoro dotýkal jej ucha.

Roztriasla sa. Okraje tmy, ktorá nás zahaľovala, sa chveli spolu s ňou.

„Počúvam,“ takmer nedýchala.

Spoza rohu vyšli Leovi chlapi. A nám už nezostávalo veľa času.

Vykročili naším smerom, so sebou vliekli akéhosi úbožiaka, zrejme jedného z predavačov. Po stenách sa mihali lúče bateriek, ktoré niesli v rukách, ich svetlo sa odrážalo od sklenených nádrží s krabmi. Netrúfol som si ani len pohnúť hlavou pre prípad, že by som tým nevdojak prekročil hranicu temnoty, ktorá nás chránila. Svaly som mal napäté, akoby sa moje telo pripravovalo na nerovný súboj.

Uprostred uličky, na ktorej konci sme čupeli, zrazu zastali.

„Nič tu nie je. Len samé nádrže,“ odfrkol jeden z chlapov.

„Bol s ňou niekto?“ spýtal sa druhý.

„Nejaký chalan, neviem...“

Ozval sa ďalší úder. Muž, ktorého dovliekli, zaúpel.

„Vykopni ho odtiaľto, Bowers. Aj tak nič nevie.“

Trhovníka drsne vyprevadili. Potkol sa a spadol, no hneď sa pozviechal a čo najrýchlejšie zmizol.

„Premárnili sme tu toľko času,“ ozval sa znova prvý. „Podľa mňa sa odtiaľto dávno vyparila. Aj s tými sráčmi, čo ju uniesli.“

„Myslíš, že sa im podarilo nájsť vchod do Fung Wahovej slučky?“ spýtal sa tretí.

„Je to možné,“ povedal prvý. „Vezmem so sebou Melnitza a Jacobsa a pozrieme sa tam. Bowers, ty to tu poriadne prehľadaj.“

V duchu som prerátal, koľko hlasov som počul. Boli štyria, možno piati. Ten, ktorému hovorili Bowers, prešiel tesne popri nás, pri hlave sa mi mihlo puzdro pištole, ktoré mal zavesené na opasku. Zodvihol som k nemu oči, no dával som pozor, aby som nepohol hlavou. Bol to územčistý svalovec v tmavom obleku.

„Leo nás zabije, ak mu ju neprivedieme späť,“ rúznym hlasom prehovoril Bowers.

„Budeme mať toho mŕtveho Nemŕtveho,“ namietal ten druhý. „To nie je len tak.“

Spozornel som. *Mŕtveho Nemŕtveho?*

„Ten bol predsa tuhý, už keď sme ho našli,“ oponoval Bowers.

„Ale to Leo nemusí vedieť, no nie?“ zasmial sa ten prvý.

„Čo by som dal za to, keby som to bol ja, kto mu zakrútil krkom,“ vzdychol Bowers.

Práve došiel na samý koniec uličky a znova sa obrátil naším smerom. Lúč svetla z jeho baterky prebehol po našom úkryte a zapichol sa do sklenej nádrže nad mojou hlavou.

„Ešte si doňho môžeš kopnúť, ak ti to urobí dobre,“ zachechtal sa tretí.

„Čo tam po Nemŕtvom. Ale tú malú, tú by som si rád podal,“ zavrčal Bowers. „A nielen to.“ Vykročil k ostatným. „Dochádza vám, že tomu Nemŕtvemu vlastne pomáhala?“

„Je nová. Obyčajná škodná. Nič nechápe,“ prehovoril zasa prvý.

„Presne tak, obyčajná škodná!“ vyhrkol druhý. „Takže prečo ten cirkus? Len aby sme mali v klane o jedného Neobyčajného viac?“

„Preto, lebo Leo nezabúda a neodpúšťa,“ povedal znova prvý.

Noor vedľa mňa sa znepokojene zachvela. Zhlboka sa nadýchla, aby sa upokojila.

„Len ma s ňou nechajte chvíľu osamote,“ zavrčal Bowers. „Ja vám ukážem, aká je neobyčajná.“

Stál vedľa nás, pomaly sa otočil a lúčom baterky ešte raz prešiel steny aj dlážku. Znova som sa díval na puzdro jeho pištole. Svetlo jeho baterky prebehlo po sklenenej stene nádrže po mojej lavici, potom za-

stalo rovno na našom úkryte. Lúč svetla sa končil len pár centimetrov od môjho nosa, no tmou, ktorú Noor vyrobila, neprenikol.

Zatajil som dych a v duchu som sa modlil, aby nič nevytrčalo, ani jediný vlások. Bowers sa zamračil, akoby mu na celej situácii niečo nesedelo.

„Bowers!“ zakričal ktosi z opačného konca haly.

Otočil sa za hlasom, no baterkou ďalej svietil našim smerom.

„Dokonči to tu a stretneme sa vonku. Zatiaľ skontrolujeme Funga a prečesáme okolie, asi tak tri bloky.“

„A vyber pár vypasených krabov!“ zakričal naňho prvý. „Keď prídeme s večerou, možno to Leovi zlepši náladu.“

Lúč svetla sa pohol a zamieril do jednej z nádrží. „Nechápem, ako to môže niekto vziať do úst,“ šomral si Bowers sám pre seba. „Vyzerá to ako pavúk. Akurát vylovený z mora.“

Ostatní odišli. Zostal iba Leov poskok a my. Stál od nás asi na päť krokov a s odporom sa sklabil na kraby. Vyzliekol si sako a vyhrnul rukávy. Potrebovali sme už iba počkať. O pár minút...

Na ramene som pocítil zovretie Nooriných prstov. Chvela sa.

Najprv som si pomyslel, že sa trasie od vyčerpania, že má toho jednoducho dosť, no vtom urobila tri krátke nádychy a ja som pochopil: robí, čo je v jej silách, aby nekýchla.

Prosím, šepkal som bez hlasu, hoci som vedel, že mi nevidí na ústa, *len to nie!*

Bowers váhavo strčil ruku do nádrže pred sebou. Hrubými prstami šmátral, aby odtiaľ vytiahol kraba, a bolo zreteľne počuť, ako premáha nevoľnosť.

Noor zmeravela. Počul som, ako škrípe zubami, aby zadržala kýchnutie.

Chlap vykričkol a prudko vytiahol ruku z nádrže. Zahrešil, divoko ňou mával, aby sa zbavil tučného modrého kraba, ktorý sa mu zacvakol do prsta.

Vtedy Noor vstala.

„Hej!“ povedala nahlas. „Ty chruňo!“

Chlap sa k nám ohromene otočil, no kým sa zmohol na slovo, Noor kýchla.

Bola to pecka. Vyletelo z nej svetlo, ktoré predtým prehltna, rozprsklo sa na náprotivnej stene, na dlážke aj na Bowersovej tvári ako dávka zo zeleného spreja, ktorá ho zahalila žiarivým oblakom. Nebola to síce žiara, ktorá by ho mohla vážnejšie oslepiť – a už vôbec nehrozilo, že by ho to popálilo –, ale bolo jej dosť, aby ho priviedla do úžasu a dočasne paralyzovala, o čom svedčil jeho výraz a ako vajíčko dokonalé, ohromené O na jeho perách.

Malý kúsok temnej ničoty, ktorý nás doteraz chránil, sa ihneď rozplynul. Muž znova vykrikol a na okamih všetko zamrzlo, akoby nás niekto zakliat: mňa čupiaceho na zemi, Noor vystretú s rukou na ústach, chlapa s jednou rukou nad hlavou. Len krab, ktorý mu visel na prste, sa ďalej mechril. Ale potom som sa pozviechal na nohy a kliatba bola zlomená. Chlap urobil výpad, aby nám zablokoval cestu, voľnou rukou šmátral po pištoli.

Vyrazil som proti nemu, skôr než ju stihol vytiahnuť. Spadol horeznačky na zem, ja naňho. Usiloval som sa mu vytrhnúť zbraň, za čo som schytil úder lakťom do hlavy, až sa mi zatmelo pred očami. Noor odkiaľsi vzala železnú tyč, no keď ňou udrela Bowersa po ramene, ani nemukol. Obomi dlaňami sa mi zaprel do hrude a odsotil ma.

Vrhol som sa k Noor, aby som ju pred ním ochránil, no sotva som sa jej dotkol, Bowers dva razy vystrelil. Hluk, ktorý to spôsobilo v úzkom priestore medzi nádržami, bol nepredstaviteľný. Skôr akustická explózia než výstrel. Prvý sa odrazil od steny. Druhý skončil v sklenenej nádrži, ktorá okamžite praskla. V sekunde sa zmenila na kopu sklenených črepov, všade kraby, voda, úlomky skla... Celá veža nádrží, ktoré stáli na nej, sa nebezpečne naklonila... a zosunula dopredu, akoby padala na nos. Nádrž na samom vrchu pri páde narazila do nádrže navrchu veže na opačnej strane uličky; ostatné sa s rachotom zosypali na Bowersa. V každej z nich muselo byť najmenej sto galónov vody a spolu museli vážiť tonu, lebo za necelé tri sekundy bol pripučený a napol utopený. Reťazová reakcia medzitým spôsobila, že

do uličky popadali aj takmer všetky ostatné nádrže, čo vyvolalo nielen smršť sklenných črepín a hrozný lomoz, ale aj prívalovú vlnu zapáchajúcej vody, na ktorej sa zviezli oslobodené kraby a ktorá nám obom podrazila nohy.

Prskali sme a kašľali; tá voda bola vskutku odporná. Pozrel som sa na Bowersa a sykol som. Tvár mal dorezanú, zelenkavo mu žiarila. Po celom tele sa mu hmýrili kraby, ale inak bol dočista mŕtvy. Rýchlo som sa odvrátil a prebrodil som sa k Noor, ktorú vlna zavliekla o poriadny kus ďalej.

„Si v poriadku?“ pomáhal som jej na nohy a díval sa, či nie je dorezaná.

Obzerala si telo v prítmí trhoviska. „Ruky a nohy ešte mám. A ty?“

„Ja tiež,“ prikývol som. „Radšej vypadnime. Ostatní sa sem môžu vrátiť.“

„Nepochybujem. Toto museli počuť až v New Jersey.“

Navzájom sme sa podopierali a mierili čo najrýchlejšie k východu, nad ktorým bzučal a blikal neónový pútač v tvare kraba.

Urobili sme sotva desať krokov, keď sme začuli, ako sa k nám blíži dupot číhsi krokov.

Zamrzli sme na mieste. Boli dvaja, možno ich bolo viac, a šli sem, aby nás dostali. Na istotu. Takže nás počuli. Veľmi dobre.

„Bežme!“ Noor ma ťahala dopredu.

„Nie...“ povedal som a zaprel sa päťami do zeme. „Sú príliš blízko.“ O pár sekúnd sú tu a cesta pred nami bola dlhá a zaprataná porozbíjanými nádržami. Nemali sme šancu. „Musíme sa opäť ukryť.“

„Musíme bojovať,“ hrabala rukami okolo seba, aby zozbierala svetlo, ktoré okolo nás zostalo, no nebolo ho veľa.

Inštinktívne som si v prvej chvíli pomyslel to isté – no vedel som, že sa mýlim.

„Ak začneme bojovať, budú po nás strieľať, a to nesmiem dovoliť. Nesmú ťa zraniť. Vzdám sa im a poviem, že si niekam utiekla...“

Prudko pokrútila hlavou. „Dopekla, to ani náhodou.“ Aj v prítmí som videl, ako sa jej zablyslí oči. Tú trochu svetla, ktorú sa jej podarilo

zobierať, nechala rozplynúť. Zodvihla zo zeme dva dlhé, ostré úlomky skla. „Alebo bojujeme spolu, alebo vôbec.“

Zúfalo som vzdychol. „Tak teda bojujeme.“ Učupili sme sa vedľa seba, plece pri pleci, ostré sklenené črepy sme držali pred sebou ako nože. Kroky boli čoraz hlasnejšie a čoraz bližšie, až sme počuli, ako blížiaci sa bežci ťažko oddychujú.

A zrazu boli tu.

Na konci haly sa objavila postava, silueta proti neónovému pozadiu. Ktosi územčistý so širokými ramenami... a povedomý, hoci som si v tej chvíli nevedel spomenúť, odkiaľ ho poznám.

„Jacob?“ ozval sa známy hlas. „Si to ty?“

Jej tváre sa dotkol váhavý lúč svetla. Silná čelusť, láskavé oči. Ako prvé mi napadlo, že sa mi sníva.

„Bronwyn?“ takmer som vykrikol.

„Si to ty!“ vyhrkla, na tvári úsmev od ucha k uchu. Rozbehla sa ku mne, preklučkovala pomedzi hromady porozbýjaného skla a – ledva som stihol zahodiť ostrý črep – nadšene ma zovrela v náručí. „A slečna Noor?“ prekvapene zhíkla ponad moje plece.

„Ahoj?“ hlesla Noor ohromene.

„Takže sa vám to podarilo!“ žiarila. „Som taká šťastná!“

„Čo tu robíš?“ podarilo sa mi priškrtené vysúkať z hrdla.

„To by sme sa mohli spýtať aj my teba,“ ozval sa ďalší známy hlas. Len čo ma Bronwyn nakoniec prepustila, zbadal som, ako sa k nám blíži Hugh. „Pri perách všetkých vtákov, čo sa to tu stalo?“

Najprv Bronwyn, teraz Hugh. Krútila sa mi z toho hlava.

Bronwyn mávla rukou. „To je predsa jedno. Hlavne, že je v poriadku, Hugh! A je tu aj slečna Noor!“

„Ahoj,“ Noor opäť pozdravila. A rýchlo dodala: „Ja len, že sa sem možno za nami ženú štyria ozbrojení chlapi...“

„Dvoch z nich som ovalila po hlave,“ prehodila Bronwyn a ukazovala dva vztýčené prsty.

„Ďalšieho zahnali na útek moje včely,“ dodal Hugh.

„O chvíľu tu budú ďalší,“ podotkol som.

Bronwyn zodvihla zo zeme ťažkú železnú tyč. „V tom prípade by sme nemali zbytočne otáľať, čo vy na to?“

Trh s rybami bol zamotané bludisko, no pohybovali sme sa medzi tými hmýriacimi sa kaďami cez najrôznejšie zákutia najlepšie, ako sme vedeli, a usilovne sme si lámali hlavy, aby sme si spomenuli, ako sme sa sem dostali a ktoré z čínskych znakov na tabuľkách označujú *východ*. To miesto bolo nesmierne rozľahlé, no zároveň plné košov, kaďí, prepraviek a stolov pooddeľovaných visiacimi plachtami, nad nimi sieť nebezpečne vyzerajúcich elektrických káblov a žiaroviek. Ešte prednedávnom tu boli davy ľudí, ale Leovi chlapi to celé vyčistili.

„Skúste nezaostávať,“ obracala sa na nás Bronwyn cez plece.

Šmykli sme sa za ňou pod stôl, na ktorom sa zviľali živé chobotničky, a nasledovali ju uličkou vedúcou pomedzi prepravky plné rýb na suchom ľade, z ktorého sa parilo. Na križovatke s ďalšou uličkou sme šibli doľava, a vtedy sme zazreli dvoch Leových chlapov – jeden z nich ležal horeznačky na zemi, druhý čupel pri ňom a usiloval sa ho priviesť k vedomiu. Bronwyn ani len nespomalila, a ten chlap leďva stihol zodvihnúť hlavu, keď do nej schytil poriadny kopanec, po ktorom sa zviezol na zem k svojmu druhovi.

„Pardon!“ zavolala ponad plece, na čo jej odpovedali výkriky ďalších Leových chlapov z opačnej strany trhoviska – boli dvaja a okamžite vyštartovali k nám. Prudko sme zahli na úzke schodisko, na konci ktorého boli dvere a za nimi jas slnečného dňa, ktorý nás po hodinách strávených v šere pivničného priestoru oslepil. Nečakane sme sa ocitli na rušnej ulici súčasného mesta. Okolo nás sa mihali autá, chodci a populční predavači, pestrofarebný vír.

Byť na úteku a zostať pritom nenápadný je bezpochyby veľké umenie. Skutočne to nie je ľahké, utekať pred smrteľným nebezpečenstvom a neupútať pri tom pozornosť okolia. Tváriť sa, že vám vlastne nejde o nič iné, len aby ste sa prebehli, najmä ak sú dvaja z vás mokrí ako

myši, ďalší dvaja v kostýmoch z devätnásteho storočia, a všetci ustavične ostražito kontrolujete bočné uličky a nervózne sa obzeráte ponad plece. Nevynikali sme v tom umení a dokazovala to i pozornosť, ktorú nám venovali zarazení okoloidúci a ktorej bolo omnoho viac, než by dvaja ľudia v kostýmoch a dvaja do nitky premočení tínedžeri zvyčajne vyvolali za bieleho dňa v New Yorku, kde sa to čudákmi vždy len tak hmýri.

Kľučkovali sme pomedzi chodcov a niekedy aj pomedzi autá, prechádzali sme na červenú a ignorovali značky aj značenie, prebiehali cez cestu, kým autá stáli, a niekedy aj keď nestáli, za päťami sa nám ozývalo trúbenie a nahnevané hlasy, ale skončiť pod kolesami bolo vždy omnoho lepšie než skončiť v Leovej slučke. Jeho chlapi sa nás držali ako kliešte, sledovali naše kroky krivolakými uličkami čínskej štvrte a boli nám v päťach aj v talianskej štvrti, kde sme sa prepletali medzi turistami. Na ostrovčeku uprostred rušnej Houston Street nás takmer dolapili, no vo svojich staromódnych oblekoch vytrčali z davu, takže sme ich okamžite zbadali. Nakoniec, práve keď mi napadlo, že netuším, ako dlho ešte budem vládnuť utekať, Noor prudko vyrazila dopredu, aby dohonila Bronwyn, a stiahla ju so sebou za roh najbližšej ulice. My s Hughom sme ich nasledovali, no po chvíli Noor znovu strhla Bronwyn nabok, tentoraz do dverí akéhosi obchodíka. Bol to maličký priestor, v ktorom predávali pivo a trvanlivé potraviny.

Majiteľ nás okríkol, že sme tam tak prudko vrazili, no nás zaujímalo len to, či Leovi chlapi prebehnú popri dverách bez zastavenia. Noor nás strkala do úzkej uličky medzi regálmi dozadu, cez sklad a popri prekvapenom zamestnancovi, ktorý si práve užíval fajčiarsku pauzu, popchýnala nás cez železné dvere do zadnej uličky plnej smetiakov.

Zdalo sa, že sme ich striasli – aspoň nateraz –, preto sme si dovolili zastať a vydýchať sa. Bronwyn to síce takmer nepotrebovala, no Noor, Hugh a ja sme ledva lapali po dychu.

„Tomu hovorím pohotová reakcia,“ uznanlivo prikyvovala Bronwyn.

„Uhm,“ súhlasil Hugh. „Bola si skvelá.“

„Ďakujem,“ dychčala Noor, „nebolo to moje prvé rodeo.“

„Tu budeme, verím, aspoň na nejaký čas v bezpečí,“ rozmýšľal nahlas Hugh medzi nádychmi. „Chvíľu tu zostaneme, nech si myslia, že sme im ubzikli, a potom vyrazíme.“

„Asi by som sa mal opýtať, kam nás vediete,“ ozval som sa.

„To by som aj ja veľmi rada vedela,“ obrátila sa Noor so zdvihnutým obočím k Hughovi.

„Naspäť do slumu,“ odpovedal Hugh. „Najbližšia slučka síce nie je z tých najpríjemnejších, ale aspoň nie je ďaleko.“

Preskakoval som pohľadom z jedného zo svojich priateľov na druhého. Spomenul som si, ako som sa s nimi v duchu lúčil, pripravený na to, že ich možno už nikdy viac neuvidím. A keby som ich predsa ešte niekedy stretol, že sa ku mne nebudú hlásiť.

Vtom Hugh zovrel ruku v päst a udrel ma ňou do pleca.

„Au! To bolo akože za čo?“ ohradil som sa.

„Prečo si nám *nepovedal*, že sa chystáš na nejakú spochabenú záchrannú akciu?“

Noor na nás nechápavo zízala.

„*Pokúšal* som sa o to,“ bránil som sa.

„Veľmi chabo, musím povedať!“ pridala sa Bronwyn.

„Nuž, myslel som, že vám to dosť jednoznačne naznačujem,“ obhajoval som sa, „no nemal som pocit, že by ste sa do toho hrnuli a chceli mi pomáhať.“

Zdalo sa, že Hugh je pripravený uštedriť mi ďalší úder. „Možno sme sa do toho nehrnuli, ale *boli* by sme ti pomohli.“

„Nikdy by sme nedopustili, aby si sa do čohosi takého pustil sám, Jacob,“ vravela Bronwyn a hádam prvý raz v živote bola na mňa skutočne nahnevaná. „Nevieš si predstaviť, ako sme sa o teba báli, keď sme zistili, že si preč!“ Obrátila sa k Noor a pokrútila hlavou. „Ešte včera nevedel vstať z postele. Sotva sa vyliečil. Pochábel! Mysleli sme si, že ho niekto uniesol!“

„Ak mám byť úprimný, nebol som si istý, či vám to nebude jedno... Napadlo mi, že si možno ani nevšimnete, že som preč.“

„Jacob!“ Bronwyn vytreštila oči. „Po všetkom, čo sme spolu prežili? To od teba vôbec nebolo pekné.“

„Vravel som, že je citlivka,“ krútil Hugh hlavou. „Trochu viacej uznania pre starých kamarátov by si nemal, chlapče? To nemôžeš myslieť vážne!“

„Prepáč,“ hlesol som zahanbene.

„To akože *naozaj?*“

Noor sa ku mne naklonila a šepala. „Jasné! *Ani nevedia, že si tu.*“

„Fakt neviem, čo mám povedať.“ Srdce mi zrazu tak pretekalo pocitmi, že sa mi s nimi vyplavili z hlavy všetky slová. „Len vás neskuťočne rád vidím.“

„Aj my teba,“ Bronwyn ma znova mocne objala, a tentoraz sa k nej pridala aj Hugh.

Vtom sa z jednej strany uličky ozval výstrel a my sme sa vyľakane strhli. Vzápätí sme zbadali, ako sa k nám odtiaľ blížila dvaja chlapi v oblekoch, ktoré dávno vyšli z módy.

Takže asi takto sme sa ich striasli.

„Podte za mnou,“ zahlásila Noor. „Stratíme sa im v metre.“

Dole do metra som to bral po troch schodoch naraz. Hugh sa spustil po železnom zábradlí. Všetci štyria sme sa urputne prebýjali davom cestujúcich uprostred dopravnej špičky. Noor zakričala: „Tadeto!“ a preskočila turniket, čo sme vzápätí urobili aj my ostatní.

Dobehli sme na nástupište a hnali sa na jeho opačný koniec. Pohľad cez plece mi dosvedčil, že Leovi chlapi to nevzdali a sú nám ďalej v päťách. Noor si zrazu čupla, zaprela sa dlaňami do zeme, zoskočila do koľajiska a vyzvala nás, aby sme ju nasledovali. Začul som, že kričí, no to, čo vravela, zaniklo vo zvuku akéhosi hlásenia.

Nemali sme na výber, a tak sme sa bezhlavo hnali za ňou.

„O chvíľu je po vás!“ zakričal na nás ktosi, a ja som s ním jednoznačne súhlasil – no v tejto chvíli to bola tá lepšia alternatíva.

Potkýnali sme sa o koľajnice, zakopávali a prepadávali sa do výmolov číhajúcich v šere, keď mi napadlo, že Noor tu zrejme nie je

po prvý raz, určite pozná celé mesto ako vlastnú dľaň. Nieкто, koho tak dlho nevedeli chytiť, musí mať s utekaním vskutku bohaté skúsenosti. Bol som zvedavý, prečo a pred čím v minulosti utekala, a dúfal som – keďže som si všimol prichádzajúci vlak –, že sa jej na to budem môcť ešte niekedy opýtať.

Vlak bol nebezpečne blízko. S Hughom sme prekračovali poslednú z koľají – hukot a tlak vzduchu, ktorý vlak pred sebou tlačil, boli ohromujúce –, našťastie nás Bronwyn s Noor oboch vytiahli na nástupište na opačnej strane zlomok sekundy pred tým, než k nemu dohrmela vlaková súprava. Brzdy škripali ako zuby pekelného netvora.

O chvíľu vlak vyplul na nástupište tisícky ľudí, čím sme získali šancu nastúpiť. Rýchlo sme sa učupili pod sedadlá, aby nás nebolo zvonku vidieť – vagón bol takmer prázdny –, a dvere sa za nami zatvorili.

„Pánabeka,“ vyhrkla Bronwyn a ustarostene sa mračila. „Len dúfam, že ideme správnym smerom.“

Noor sa spýtala, kam by to malo byť, a len čo jej to Bronwyn povedala, prekvapene zodvihla obočie. „Neuveriteľné!“ hlesla. „To je nasledujúca zastávka.“

Bolo to úžasné: Noor z nás štyroch vedela najmenej o tom, čo sa dialo, no jej sebaistota a pokoj nás už teraz viedli.

Znova sa ozval amplión a vlak sa pohol zo stanice.

„Ako ste ma našli?“ spýtal som sa Bronwyn a Hugh.

„Emme napadlo, kam si asi zmizol... keď si o nej toľko hovoril,“ Hugh kývol hlavou k Noor. „Mimochodom, rád ťa spoznávam, volám sa Hugh...“ prehodil a podal Noor ruku.

„Potom to už bolo celkom jednoduché,“ ozvala sa Bronwyn. „A pomohol ťa vystopovať pes. Pamätáš sa na Addisona?“

Prikývol som.

„Sharonovi poskokovia pomocou Panlooptikonu zistili, že si v New Yorku, a Addisonov úžasný nos ťa vystopoval až k rybiemu trhu,“ vysvetľoval Hugh. „Ďalej ísť odmietol.“

Vďaka bohu za toho psíka! Spomenul som si, koľkokrát už pre nás riskoval život.

„Tam sme ťa už ľahko našli,“ pokračovala Bronwyn. „Stačilo ísť tam, kde bol najväčší krik.“

„Poslala vás za mnou slečna Peregrinová?“ spýtal som sa.

„Nie,“ pokrútil hlavou Hugh. „Netuší, že sme tu.“

„V tejto chvíli už asi áno,“ Bronwyn sklonila hlavu. „Nechápem síce, ako to robí, ale tá osoba vie jednoducho všetko.“

„Šli sme len dvaja, aby to nebolo príliš nápadné.“

„Ťahali sme zápalky,“ vysvetľovala Bronwyn. „Ja s Hughom sme vyhrali.“ Váhavo zodvihla k Hughovi oči. „Myslíš, že sa na nás slečna P bude za to hnevať?“

Hugh rozhodne prikývol. „O tom nepochybu! Stavím sa, že ju ide rozdrapiť od jedu! Ale bude na nás hrdá. Teda, ak sa nám ho podarí dostať domov živého.“

„Domov?“ Noor spozornela. „A to je kde?“

„Slučka na konci devätnásteho storočia v Londýne,“ vysvetlil je Hugh. „Nie je to síce celkom domov, ale nič bližšie k domovu zatiaľ nemáme.“

Noor sa zamračila. „To znie... skvele.“

„Je to tam trochu drsné, ale má to svoje čaro. V každom prípade, je to omnoho lepšie než žiť z kufra. Nepochybne.“

Noor pochybovačne prižmúrila oči. „A to miesto je... vhodné pre ľudí, ako ste vy?“

„Pre ľudí, ako sme *my*,“ opravil som ju.

Neodpovedala, alebo odmietla reagovať, no ja som v jej oku zazrel záblesk čohosi, čo vyzeralo ako rodiace sa porozumenie. Záblesk poznania, myšlienky, s ktorou sa čoraz dôvernejšie zoznamovala. *My*.

„Budeš tam v bezpečí,“ uistovala ju Bronwyn. „Nijakí chlapi s puškami... nijaké helikoptéry...“

Už som sa chystal prikývnuť, keď som si spomenul, ako ma H varoval pred ymbrynkami, aj na to, čo mi povedala pri našom poslednom rozhovore slečna P. *Pre všeobecné blaho je nevyhnutné prinášať obeť*. Jednou z nich bola práve Noor.

„Ale čo bude s tým, čo nám kázal urobiť H?“ obrátila sa Noor ku mne šeptom, lebo si nebola istá, či o tom Bronwyn s Hughom vedia a či by vôbec mali.

„Čo vám kázal?“ zvedavo sa na mňa obrátil Hugh.

„H mi krátko pred smrťou povedal isté veci, ktoré sa týkajú Noor a ľudí, ktorí ju prenasledovali. Nakázal nám, aby sme vyhľadali ženu menom V. Vraj vie niečo veľmi dôležité, a vie to len ona.“

„V? Tá lovkynia Bezduchých, ktorú trénoval tvoj dedo?“ spýtala sa Bronwyn.

Spomenul som si, že Bronwyn bola s nami v slučke u Jasnovidných, kde sme o V počuli po prvý raz. Jasně, že si to pamätala.

„Presne tak,“ prikývol som. „A H, teda jeho Bezduchý, nám ukázal mapu a dal zopár indícií k tomu, kde ju máme hľadať...“

„Jeho *Bezduchý*?“ zhíkla Bronwyn.

Vytiahol som z vrečka útržok mapy, ktorý som tam schovával. „Vlastne už vtedy celkom Bezduchý nebol. Menil sa na čosi celkom iné.“

„Na Nemrítveho?“ spýtal sa Hugh. „Na nič iné sa predsa Bezduchí zmeniť nemôžu...“

Noor sa na mňa nechápavo pozrela. „Nevravel si, že Nemrťvi sú naši nepriatelia?“

„Vravel,“ prikývol som, „ale H sa s týmto konkrétnym Bezduchým *spriatelil* a...“

„Je to čoraz absurdnejšie,“ krútila hlavou Noor.

„Viem. Preto si myslím, že by sme mali ísť s nimi do Diablovho slumu,“ povedal som. „Potrebujeme pomoc a Neobyčajní, ktorých poznám a ktorým dôverujem, sú teraz tam.“

Či ešte oni dôverujú mne a či mi budú ochotní pomôcť po všetkom, čomu som ich vystavil, to už bola iná otázka. Musel som sa o to aspoň pokúsiť. Potreboval som mať pri sebe svojich kamarátov. A to varovanie, ktoré vyslovil H? Dočerta s ním.

Ak bola slečna Peregrinová schopná poslať dievča, ktoré sa nám práve podarilo zachrániť, späť do rúk jeho väznitelov, pretože za tým boli akési politické – či akékoľvek iné – dôvody, potom to nebola

slečna Peregrinová, ktorú som poznal. Navyše, ak by sa mi nepodarilo ochrániť Noor v slučke plnej priateľov, ako som jej mohol pomôcť v divočine, ktorou bol svet Neobyčajných v Amerike?

„Millard je odborník na kartografiu,“ povedala Bronwyn.

„A Horace máva prorocké sny,“ dodal som. „Teda, z času na čas.“

„Aha,“ povedala Noor a znova sa obrátila ku mne. „Vlastne si to o tom proctve nikdy nedokončil.“

Proctvo. Chcel som s ňou o tom hovoriť medzi štyrmi očami, nie takto. A hoci sa zdalo, že nám nijaké bezprostredné nebezpečenstvo nehrozí, rozhodol som sa počkať na lepšiu príležitosť.

„Teraz nie,“ povedal som nakoniec.

Hugh s Bronwyn sa nechápavo zamračili.

„Ako myslíš,“ prehodila Noor, ale videl som, že začína byť netrpezlivá.

Vlak pribrzdžoval. Blížili sme sa k ďalšej stanici.

Vybehli sme z metra na denné svetlo. Noor pomohla Bronwyn, aby sa čo najrýchlejšie zorientovala.

„Už to nie je ďaleko,“ uistovala nás Bronwyn, kým sme za ňou uháňali naprieč štvorprúdovou cestou za zúrivého trúbenia klaksónov.

A v istej chvíli sme si to šinuli aj naprieč basketbalovým ihriskom, zápas bol práve v plnom prúde, aj zarasteným priestranstvom s dvoma ošarpanými obytnými vežiakmi uprostred. S každou ďalšou ulicou sme sa dostávali hlbšie do najchudobnejšej časti mesta, hrdzavej a ošumelej, až sme nakoniec zastali v tieni obrovskej tehlovej budovy obohnanej lešením a plotom z kovového pletiva, na mnohých miestach prekrytého celtou. Bronwyn pri ňom zastala, odtiahla celtu a ukázala nám diery v plote. S Noor sme si vymenili znepokojené pohľady.

Bronwyn s Hughom ani na chvíľu nezaváhali, rýchlo liezli dovnútra a mávali na nás, aby sme ich nasledovali.

Hugh vystrčil hlavu spoza plotu. „Hej, vy dvaja! Idete, alebo čo?“

Noor zažmurila oči – zaiste v sebe bojovala s osobnou verziou pocitu *Čo to, dopekla, robím?* –, no potom vlezla za ním. Hoci by mi možno neuverila, ten istý zápas často prebiehal aj v mojej hlave. Najmenej raz do dňa som v nej počul hlas, ktorý hovoril: *Čo to, dopekla, zasa stváraš?* Prinajmenšom odvtedy, čo som sa na základe intenzívneho, no veľmi neurčitého pocitu vypravil do Walesu s vierou, že tam nájdem duchov zo starých fotografií. Aj keď som sa za ten čas naučil, ako môžem ten hlas ignorovať, a ani on sa už zďaleka neozýval tak naliehavo ako predtým, bol tam.

Na druhej strane plotu na nás čakal iný svet – omnoho ponurejší a smutnejší. Akoby sme s celtou stiahli pohrebný rubáš z rozpadávajúcej sa mŕtvoly. Tehlová budova bola riadne stará a už dlhé roky neudržiavaná. Stál som pred ňou v tráve vysokej po pás a zhlboka som sa nadýchol, aby som ten obraz žalostnej skazy vnímal čo najpresnejšie – desať poschodí a dĺžka stredne dlhej ulice, okná z olovnateho skla popukané a porozbíjané, po tehlových stenách sa ako vystupujúce žily ťahali výhonky popínavých rastlín. Široké schodisko viedlo k vstupnej drevenej bráne ozdobenej rámom z tepaného železa. Nad ňou, vytesané do mramoru, spočívali slová PSYCHIATRICKÁ KLINIKA.

„To sa hodí,“ šepla Noor. „Zaiste prichádzam o rozum.“

„Neprichádzaš.“ Bol som na túto chvíľu pripravený. Vedel som, že raz jej to všetko začne dochádzať. „Viem, že to tak vyzerá, ale ver mi, neprichádzaš.“

Bronwyn s Hughom boli od nás vzdialení asi na dvadsať krokov a súrili nás, aby sme bežali za nimi.

Noor sa na mňa nepozerala. „Určite mi dali nejakú drogu. Zjedla som otrávené huby. Upadla som do kómy. Alebo je to zlý sen.“ Pošúchala si dlaňami tvár. „Čokoľvek dáva väčší zmysel, než...“

„Nemôžem ti dokázať, že sa ti nesníva,“ povedal som, „ale viem celkom presne, čo prežívaš.“

Bronwyn nám bežala v ústrety a mávala na nás: *Podte, no tak, pohnite sa už konečne!*

Plot za našimi chrbtami zarinčal, niekto zahrešil. Iný hlas dodal: „Viem, že je to niekde tu, viem, že sa tam dá vojsť.“ A ktosi ďalší súhlasne zamrmľal.

Leovi chlapi. Nestriasli sme ich, boli nám v pätách.

Ak aj Noor azda zvažovala nejaké iné kroky, rachot pletiva jej ich okamžite vyhnal z hlavy.

Rozbehli sme sa oproti Bronwyn a spolu za Hughom cez vysokú trávnu, hore schodmi a popri oznamoch, ktoré sa mi v tej rýchlosti zlievali – ZHABANÝ MAJETOK A ZÁKAZ VSTUPU –, k vchodu zatlčenému doskami, ktoré niekto vytrhal. Kusy polámaného dreva a pokrútené klince vyzerali ako desivé zuby trčiace z papule, do ktorej sme náhlivo liezli. Za ňou na nás možno čakala ďalšia pasca a my sme v nej mohli navždy uviaznuť.

Vnútri bola taká tma a taký neporiadok, že sme vôbec nemohli bežať, ak sme nechceli ustavične vrázať do nebezpečne vyzerajúcich predmetov alebo padať do nečakaných dier v dlážke. Postupovali sme pomaly, bokom ako kraby, aby sme sa zmestili do úzkych uličiek, opatrne sme nohami skúmali terén, oháňali sa rukami, aby sme do niečoho nevrátili, a usilovali sme sa nezaostať za Hughom s Bronwyn. Očividne to miesto dobre poznali. Leových chlapov sme počuli za sebou. Už sa zrejme dostali za plot a ich dunivé kroky boli čoraz bližšie. K otvoru vo dverách, ktorým sme sa dostali dovnútra, Bronwyn pritisla starú chladničku – pravdepodobne stála nablízku práve na tento účel – no vedeli sme, že to ich nadhlo nezadrží.

Znenazdajky sme sa ocitli uprostred rozľahlej miestnosti, kam cez špinavé, do polovice zatlčené okná dopadalo aspoň trochu svetla. Bežali sme však ďalej, opatrne, aby sme sa vyhli plesnivejším invalidným kreslám a desivo vyzerajúcim lekárskeým prístrojom, ktoré dávno načala hrdza, namočené po členky v jedovato sa tváriacej mláke, ktorá sa tiahla od jednej steny po druhú.

Noor si čosi tichučko húdla, a keď som sa na ňu spýtavo pozrel, zmĺkla.

„Hlúpy zvyk. Pomáha mi to upokojiť sa,“ prehodila na vysvetlenie.

So švihom som preskočil kus prepadnutej dlážky a podal som jej ruku, aby som jej pomohol na druhú stranu. „Je tu azda niečo znepokojujúce?“ zúfalo som sa uškrnul.

Podala mi ruku a s mojou pomocou preskočila dieru v dlážke. Nezasmiala sa. „Prosím, povedz mi, že to má zadný východ.“

„Niečo omnoho lepšie,“ začul ju Hugh. „Dvere priamo do Panlooptikonu!“

Prv než na to stihla Noor zareagovať, ozval sa akýsi zvuk, strašidelný a mimozemský, až mi po chrbte prebehli zimomriavky: zúfalá kakofónia disharmonickej melódie. Len čo sme obišli kopy starých, plesnivých matracov, zistili sme, odkiaľ ten zvuk vychádza: zo starého pianu. Ležalo prevrátené dozadu a blokovalo jediné dvere, ktoré odtiaľ viedli do chodby s mnohými dverami. Jeho vnútornosti, teda všetky struny, boli povytáhané, a každá zvlášť pritčnená k verajam dverí ako chumáč kovových vlasov, ktoré sa práve niekomu zježili. Ak sme sa chceli dostať do chodby, museli sme preliezť cez piano a pretisnúť sa pomedzi struny. Niekomu sa to zrejme podarilo tesne pred nami – to bol ten zvuk, ktorý sme začuli –, čo znamenalo, že odtiaľ niekto pred chvíľou odišiel. Alebo naopak, a v tom prípade bol v miestnosti spolu s nami.

Zrazu z hlbokého tieňa spoza prevráteného detského inkubátora neďaleko nás vstala temná postava.

„Ach, to ste vy?“ ozval sa hlas nejakého chlapca.

Do tváre mu padal chumáč hustých vlasov. Takých hustých, že by sa skôr dalo povedať, že má srst', nie vlasy. Posmešne sa na nás zaškeril.

Psia tvár.

„Tak rýchlo ste to otočili?“ obrátil sa na Bronwyn s Hughom.

„Áno, ale nemôžeme sa zdržiavať,“ povedala Bronwyn.

„Okamžite musíme odtiaľto vypadnúť,“ pridal sa Hugh.

Psia tvár sa pohodlne oprel o piano. „Výstup je za dve stovky.“

„Povedal si, že máme zaplatený vstup aj výstup!“ oboril sa naňho Hugh.

„Zrejme sme si nerozumeli. Mali ste hrozne naponáhlo, keď som vám vysvetľoval podrobnosti toho, ako to u nás funguje...“

Z diaľky sme začuli výkrik a kovový škripot na kamennej dlažbe. Odsúvali chladničku.

Psia tvár naklonil ucho smerom, odkiaľ prichádzal ten zvuk. „Čo to bolo? Hádám ste sa nedostali do nejakej šlamastiky, alebo áno?“

„Dostali,“ odvrkol som podráždene. „Nieкто nám je v päťách.“

„Smola,“ pokrútil hlavou a mlaskol jazykom. „Za to je príplatok. Budeme ich musieť odlákať, kryť vás... Sú to Leovi chlapi? Zdá sa, že sú poriadne nasrdení...“

„Nech to stojí, čo chce,“ netrpezlivo ho prerušila Bronwyn.

Najradšej by sme ho odsotili nabok, no vedeli sme, že keby chcel, mohol by nám poriadne zavarit’.

„Päť stovák,“ vyhlásil Psia tvár.

Ďalší škripot, tentoraz omnoho dlhší než ten predtým. Zjavne postupovali.

„Mám pri sebe len štyri,“ bezradne vyhlásil Hugh a prekutrával si vrecká.

„Ako vravím, smola,“ prehodil Psia tvár a otočil sa na odchod.

„Zaplatíme zajtra!“ prosíkala Bronwyn.

Psia tvár zastal a otočil sa späť k nám. „Zajtra to už bude za sedemsto.“

Čosi treslo. Podarilo sa im dostať dovnútra.

„Dobre! Súhlas!“ vykrikoval Hugh a z úst mu znenazdajky vyletela nasrdená včela.

„A nieže budete meškať. Nerád by som im prezradil, kde sú vaše tajné dvierka.“

Hugh mu strčil do ruky hotovosť, ktorú pri sebe mal. Psia tvár začal starostlivo prepočítavať zverené bankovky, až si ich konečne v úhľadnom balíčku strčil do vrecka. Vyliezol navrch piana, siahol dovnútra a potiahol akúsi páku. Nehlučne prekľzol pomedzi struny.

Len čo sme boli všetci na druhej strane, znova siahol do vnútra nástroja a posunul páku na pôvodné miesto.

Piano, ako som si vtedy uvedomil, slúžilo ako poplašné zariadenie.

Psia tvár nám ukazoval cestu. Ponáhľali sme sa za ním dlhou chodbou – už nás dostatočne vymučil svojou pomalou dôkladnosťou a teraz takmer bežal –, ktorá, ako sa zdalo, nemala konca.

Zrazu sa z jedných dverí vyrojil hlúčik Neobyčajných, a hneď sa za nami pustili. Aj na Neobyčajných vyzerali veľmi neobyčajne, a keď ich zočila Noor, prekvapene sa nadýchla.

Žena, ktorá buď vôbec nemala nohy, alebo ich mala, ale boli neviditeľné, preletela okolo nás ako na vzduchovom vankúši. Spodný okraj jej dlhého pláštá voľne visel v priestore. „Dušička, nemusíte sa báť. My vám neublížime,“ povedala nežným melodickým hlasom. „Verím, že z nás nakoniec budú dobrí priatelia.“

„To by som netvrdila,“ odfrklo dievča, ktoré vyzeralo trochu ako diviak, namiesto nosa malo rypák a spod neho mu vytrčali kly, „ale ak dobre zaplatíte, môžem sľúbiť, že z nás nebudú nepriatelia.“

Potom sa objavila ďalšia beznohá, no táto sa očividne nedokázala vznášať, lebo sa pohybovala tak, že sa odrážala od zeme rukami. Celkom nečakane, svižne ako mačka, sa odlepila od zeme a plavne pristála v náručí dievčata s diviачími klami. Až teraz som si ju mohol poriadne obzrieť. Nielenže nemala nohy, ale chýbali jej aj boky, brucho, takmer celá polovica tela. Jeho zvyšok, v čiernej saténovej blúze, sa končil na úrovni pupka.

„Polovičná Hattie,“ zasalutovala. „Ktorá z vás je tá slávna škodná?“

„Nepoužívaj to slovo,“ oboril sa na ňu chalan s obrovským začereným pupákom na krku. „Je to znevažujúce.“

„Fajn, *nekontaktovaná Neobyčajná*?“

„Ani to sa o nej vlastne nedá povedať,“ uškrnul sa Psia tvár. „Už sa toho stihla veľa naučiť.“

Dievča s diviачími klami posmešne odfrklo. „Asi nie dosť, súdiac podľa toho, ako sa tvári.“

Noor mala zaťatú sánku a kráčala akoby s vypätím všetkej vôle.